

[illegible]

Ἑσπερινοῦ	Ἑσπερινοῦ
Ἑσπερία δρ. 12.—	Ἑσπερία . . φρ. 10. 15.—
Ἑσπερινοῦ > 6,50	Ἑσπερινοῦ > 8.—
Ἑσπερινοῦ > 3,50	Ἑσπερινοῦ > 4,50
Ἑσπερινοῦ ἀρχοντα	Ἑσπερινοῦ ἀρχοντα

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

— Γέλας, ἐξηκολούθησε μελαγχολικά, γιατί θά νομίζης πώς εἶμαι κανέναν λαίμαργος. "Ε, στὴ θέση μου, θά ἦσουν ἴσως καὶ σύ... "Ὁχι, λαίμαργος δὲν εἶμαι" πεινασμένος μόνο· κι ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας

πὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ φουγάρο, κάνει τὴν πεῖνα μου σκληρότερη.

— Μὰ τί, ὁ σινιὸρ Γαροφόλης σὰς ἀφίνει νὰ πεθαίνετε τῆς πείνας;

— Ἄν μὴς στὴν ὑπηρεσία του, θὰ μάθης πὺς ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν πεθαίνει κανεὶς, ὑποφέρει μόνο. Ἐγὼ μάλιστα, γιατί' εἶναι ἡ τιμωρία μου.

— Ἡ τιμωρία σου; νὰ πεινᾷς;

— Ναί. Ἄν μὴς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γαροφόλη, τὸ παράδειγμά μου μπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἀκού; νὰ σοῦ πῶ. Ὁ σινιὸρ Γαροφόλης εἶναι θεὸς μου καὶ με πῆρε ἀπὸ ἐσπλαχνία. Γιατί, πρέπει νὰ ξέρης, ἡ μητέρα μου εἶναι χήρα καὶ φτωχιά. Τὸν περασμένο χειμῶνα, πού ὁ Γαροφόλης ἤρθε στὴ Λούκκα νὰ μαζέψῃ παιδιά, ἐπρότεινε στὴ μητέρα μου νὰ με πάρῃ. Τῆς κόστισε πολὺ τῆς μητέρας μου νὰ μάρψῃ νὰ φύγῃ μὰ, ξέρεις, ἅμα εἶναι ἀνάγκη... Κι' ἦταν μεγάλη, γιατί' στὸ σπῖτι ἤμαστε ἔξῃ παιδιὰ κι' ἐγὼ τὸ μεγαλύτερο. Ὁ Γαροφόλης προτιμοῦσε νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφὸ μου τὸ Λεονάρδο, πού ἔρχεται ὕστερ' ἀπὸ μένα, γιατί' ὁ Λεονάρδος εἶναι ὁμορφος ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι ἀσχημος. Καὶ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ παιδί λεφτά, πρέπει νὰ εἶναι κι' ὁμορφος· τῶσχημα δὲν κερδίζουν παρὰ κλωτσιὰς καὶ βρισιές. Ἡ μητέρα μου ὅμως δὲ θέλησε νὰ δώσῃ τὸ Λεονάρδο. «Ὁ Ματτίας εἶναι ὁ μεγαλύτερος, εἶπε, κι' ὁ Ματτίας ταιριάζει νὰ φύγῃ, ἀφοῦ πρέπει νὰ φύγῃ κάποιος. Ὁ Θεὸς τοῦδωσε αὐτὴ τὴ σειρά· δὲ μπορῶ νὰλλάξω τὴ σειρά τοῦ Θεοῦ». Ἐτσι ἔφυγα με τὸ θεὸ Γαροφόλη. Καταλαβαίνεις τί σκληρὸ μου ἦταν νάφισω τὸ σπῖτι μας, τὴ μητέρα μου πού ἐκλαιγε, τὴν ἀδελφούλα μου τὴ Χρηστίνη, πού μάγαποῦσε πολὺ γιατί' ἦταν τὸ στερογόννι κι' ἐγὼ τὴν κρατοῦσα πάντα στὴν ἀγκαλιά μου; ἔπειτα τὰ δέλεα μου τὰλλα, τοὺς φίλους μου, τὴν πατρίδα!...

Σὲ μένα τᾶλεγε αὐτὰ ὁ Ματτίας; Μὰ ξεχνούσα ποτὲ τὸ σπαραγμὸ πού αἰσθάνθηκα ὅταν, γιὰ τελευταία φορὰ, εἶδα τὸ ἀσπρο κεφαλομάντιλο τῆς μάνας. Μπαρμπερίνας;

Ὁ μικρὸς ἐξακολούθησε τὴ διήγησή του:

— Σὺν ἔφυγ' ἀπὸ τὸ σπῖτι, ἤμουν μονάχος με τὸ Γαροφόλη· μὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ μέρες, γίναμε δώδεκα παιδιὰ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἄ, τί μακρινὸ ταξίδι, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, πού κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο ἦταν λυπημένοι!... Τέλος πάντων φθάσαμε στὸ Παρίσι. Δώδεκα φύγαμε, ἐνδεκα φθάσαμε, γιατί' ἕνας ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ντιζόν. Στὸ Παρίσι ἔγινε τὸ ξεκαθάρισμα: ὅσοι ἦταν δυνατοί, πῆγαν σὲ δουλειά, καλὰ φάδες κτιστᾶδων ἢ μαρμαριῶν· ὅσοι πάλι δὲν ἦταν γιὰ δουλειά, θὰ τραγουδοῦσαν ἢ θάπαιζαν ἔργα στὸς δρόμους. Ἐγὼ δὲν ἤμουν δυνατὸς γιὰ δουλειά· μὰ οὔτε

κι' ὁμορφος, γιὰ νὰ μαζεύω λεφτά τραγουδώντας. Τότε ὁ Γαροφόλης μου ἔδωσε δυὸ ἄσπρα ποντικᾶκια νὰ τὰ δείχνω στὸν κόσμον, καὶ μοῦ προσδιώρισε νὰ τοῦ φέρνω μιάμισυ δραχμὴ τὴν ἡμέρα. «Ὁσες πεντάρες θὰ λείπουν, μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴ μιάμισυ δραχμὴ, τὸ βράδυ θὰ σοῦ μετρῶ στὴν πλάτη τόσες μπασουινιές». Μιάμισυ δραχμὴ: τριάντα πεντάρες! πού νὰ τις μαζέψω; Συλλογιζόμουν ὅμως τίς μπασουινιές, καὶ ξέρεις, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστες, ὅταν τίς δίνῃ μάλιστα ὁ Γαροφόλης!—κι' ἔβαλα τὰ δυνατά μου. Τοῦ κάκου. Τίς περισσότερες φορὲς δὲν τὸ κατόρθωνα· κι' ἐνῷ τὰλλα παιδιὰ γύριζαν τὸ βράδυ με τίς πεντάρες τοὺς σωστές, ἐμένα σχεδὸν πάντα μοῦ ἔλειπαν. Ὡ, θυμὸ ὁ Γαροφόλης!... «Μὰ πὺς τὰ καταφέρνει ἔτσι αὐτὸς ὁ ἡλίθιος Ματτίας;» ἐφώναζε. Καὶ δὸς τοῦ ζύλο! Ἦταν κι' ἄλλο ἓνα παιδί, πού ἔδειχνε ἄσπρα ποντικᾶκια. Αὐτοῦνοῦ ὁ Γαροφόλης ποτὲ εἶχε προσδιορίσει σαράντα πεντάρες καὶ κάθε βράδυ τίς ἔφερνε σωστές. Πολλὲς φορὲς ἔβγαίνα μαζὶ του, γιὰ νὰ βλέπω πὺς ἔκανε καὶ σὲ τί ἦταν πιδ ἐπιτήδειος ἀπὸ μένα. Ἐτσι κατάλαβα τί ἔτρεχε: «Ὅταν κανένας κύριος με τὴν κυρία του ἐτοιμάζονταν νὰ μᾶς δώσουν, ἡ κυρία τοῦ ἔλεγε πάντα: «Σ' αὐτὸν ποῦ εἶναι ὁμορφος δὸς, ὅχι 'ς ἐκεῖνον πού εἶναι ἀσχημος!» Ὁ ἀσχημος, ἐννοεῖς, ἤμουν ἐγὼ. Δὲν ξαναβγῆκα με τὸ σύντροφο, γιατί' ὅσο σκληρὸ κι' ἂν εἶναι νὰ τρῶς μπασουινιές στὸ σπῖτι, ἀκόμα σκληρότερο νάκοῦς τέτοια λόγια στὸ δρόμο. Ἐσὺ δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, γιατί' ποτὲ βέβαια δὲν σὲ εἶπε κανένας ἀσχημος, ἐγὼ ὅμως... Ὑστερα, ἅμα εἶδε ὁ Γαροφόλης πὺς με τὸ ζύλο δὲν ἔκανε τίποτα, μεταχειρίσθηκε ἄλλο τρόπο. «Γιὰ κάθε πεντάρη πού θὰ σοῦ λείπῃ, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ ἀφαιρῶ μιὰ πατάτα ἀπὸ τὸ δειπνὸ σου. Ἀφοῦ τὸ πεσί σου εἶναι ἀναίσθητο στὶς ξυλιές, ἡ κοιλία σου μπορεῖ νὰ εἶναι πιδ εὐαίσθητη στὴν πεῖνα». Με τὴ φοβέρα ἔκαμες ποτὲ τίποτα ἐσὺ;

— Ἐξέρω κι' ἐγὼ! Κατὰ τὴ φοβέρα.

— Ἐγὼ ποτέ. Ἐπειτα, δὲν μποροῦσα καὶ νὰ κόμω περισσότερὸ ἀπ' ὅ,τι ἔκανα. Δὲν μποροῦσα νὰ λέω στοὺς ἀνθρώπους: «Δόστε μου! ἂν δὲν μοῦ δώσετε, δὲν θὰ φάω πατάτες ἀπόψε!» Οἱ ἄνθρωποι, ξέρεις, δὲν συγκινοῦνται μ' αὐτά... Ἡ στέρηση ὅμως γρήγορα μ' ἔκανε ἀδύνατο καὶ χλωμὸ σὰν τσίρο. Συχνὰ τότε ἀκούω γύρω μου νὰ λένε: «Νὰ ἓνα παιδί πού πεθαίνει τῆς πείνας!» Ὁ, τι θάκανε ἡ ὁμορφιά, τῶκανε ἡ χλωμάδα κι' ἡ ἀδυναμία. Οἱ ἄνθρωποι, στὴ γειτονιά, με πῆραν ἀπὸ συμπάθεια, με λυποῦνταν. Κι' ἂν δὲν ἐμάζευα περισσότερες πεντάρες, ἐμάζευα ὅμως πότε ἓνα κομμάτι ψωμί, πότε ἓνα πιάτο σούπα. Ἄ, ἦταν ὁ καλὸς μου καιρὸς τότε:

Δὲν ἔτρωγα πιά ζύλο· κι' ἂν δὲν ἔτρωγα στὸ σπῖτι οὔτε πατάτες, δὲν μ' ἔμελε καὶ πολὺ, γιατί' χόρταινα ἔξω. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ Γαροφόλης με εἶδε σὲ μιὰ μανάβισσα νὰ τρῶ ἓνα πιάτο σούπα καὶ κατάλαβε γιὰ πιδ λόγο δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ στέρηση τοῦ βραδινῦ φαγιοῦ. Ἀποράσισε τότε νὰ μὴ βγαίνω ἔξω, παρὰ νὰ κάθουμαι στὸ σπῖτι. νὰ μαγειρεύω καὶ νὰ σιγουρίζω. Μὰ ἐπειδὴ, μαγειρεύοντας, μποροῦσα νὰ κλέψω τὸ ραί, σοφίσθηκε αὐτὴ τὴν καταρρόλα πού βλέπεις, Κάθε πρωί, βάζει μέσα τὸ κρέας καὶ τὰ λάχανα, κλειδώνει τὸ καπάκι καὶ φυγεῖ. Ἐγὼ δὲν κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ διατηρῶ τὴ φωτιά. Μὲ τρελαίνει ἡ μυρωδιά τῆς σούπας, θέλω νὰ τὴ δοκιμᾶσω, μὰ ποῦ! ἐννοεῖς πὺς ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ φουγάρο, μοῦ εἶναι ἀδύνατο! Ἀπὸ τὴν καιρὸ πού μαγειρεύω, ἔγινε ἀκόμα πιδ χλωμός. Ἡ μυρωδιά, βλέπεις, δὲν τρέφει· μεγαλώνει μόνο τὴν πεῖνα. Ἀλήθεια, δὲν εἶμαι πολὺ-πολὺ χλωμός; Ἐπειδὴ δὲν βγαίνω πιά ἔξω, δὲν τᾶκούω νὰ τὸ λένε, κι' ἐδῶ—μέσα δὲν ἔχει καθρέφτη.

Τότε ἀκόμα δὲν εἶχα βέβαια μεγάλη πείρα· ἤξερα ὅμως πὺς δὲν κάνει νὰ τρομάζουμε τοὺς ἀρρώστους, λέγοντάς τους πὺς ἔμας φαίνονται ἀρρώστοι.

— Ὅχι δά! ἀποκρίθηκα· δὲν εἶσαι πολὺ πιδ χλωμός ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ.

— Χμ! ἔκαμε· αὐτὸ τὸ λὲς γιὰ νὰ με παρηγορήσῃς. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ εἶμαι χλωμός, καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅ,τι εἶμαι.

— Γιατί;

— Γιατί ἡ μεγάλη χλωμάδα σημαίνει ἀρρώστεια· κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι ἀρρώστος, ἀλήθινά ἀρρώστος.

Τὸν κοίταξα με ἀπορία.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, μοῦ εἶπε με χαμόγελο, μὰ εἶναι ἀπλούστατο. Νά, ὅταν εἶναι κανεὶς πολὺ ἀρρώστος, ἡ τὸν γιατροῦν ἢ τὸν ἀφίνουν νὰ πεθάνῃ. Ἄν μᾶφιναν νὰ πεθάνω, θὰ τελείωναν δλα οὔτε ζόλο θάτρωγα πιά, οὔτε θὰ πεινούσα. Ἐπειτα, λένε πὺς ὅσοι πεθαίνουν, ζοῦνε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Ἐτσι, ἀπὸ κεί πάνω, ἐγὼ θάβλεπα κάτω τὴ μητέρα μου, τὸν τόπο μου καί, παρακαλῶντας ὁλοένα τὸ Θεὸ, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀδελφή μου Χρηστίνη νὰ γίνῃ δυστυχισμένη. Ἄν πάλι ἤθελα νὰ γίνω, θὰ μ' ἔστελναν στὸ Νοσοκομεῖο· κι' ἐγὼ θάμουν πολὺ-πολὺ εὐχαρίστημένος νὰ πῆγαίνα στὸ Νοσοκομεῖο.

Ἐμένα, τὸ Νοσοκομεῖο, ἀπὸ ἐνστικτο, μοῦ ἔκανε φρίκη. Στὸ δρόμο, ὅταν ἀπὸ τὴν κούραση αἰσθανόμουν κακοδιαθεσία, ἔφθανε νὰ θυμηθῶ τὸ Νοσοκομεῖο γιὰ νὰ ξαναγίνω ἀμέσως καλὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ περπατῶ. Γι' αὐτὸ με μεγάλῃ μου ἀπορία ἀκούγα τὸν Ματτία νὰ μιλᾷ ἔτσι:

— Νᾶξερεις τί καλὰ πού περνα κατὰ τὸ Νοσοκομεῖο! Ἐγὼ πῆγα μιὰ φορὰ, στὴν Ἀγία Εὐγενία. Ἐλεῖ εἶναι ἕνας γιατρός, ψηλός, ξανθός, πού στίς τέρες του ἔχει πάντα καραμέλες γιὰ τὸ βήχα, (ἄς εἶναι γιὰ τὸ βήχα τὰ γλυκὲς εἶναι!) Ἐπειτα εἶναι ὁ Καλόγρης, πού σοῦ μιλοῦν πάντα καλὰ: «Βγάλε τὴ γλῶσσα σου, μίσε μου!... δὸς μου τὸ χέρι σου, παιδί μου!» Ἐμένα μάρεσει νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ βήχα, γιατί' τότε μοῦρχεται νὰ κλαίω· κι' ἅμα μοῦρχεται νὰ κλαίω, ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ γλυκὰ λόγια, εἶναι κι' ἡ περιποίηση. Ἄμα εἶσαι καλύτερα, σοῦ δίδουν ζουμί, κρασί, ἀπ' ὅλα. Ἐγὼ, ἄμ' ἔρχισα ἐδῶ νὰ αἰσθάνουμαι ἀδυναμία, καὶ τὴν πεῖνα, χάρηκα. «Θάρρωσθήσω, καὶ με τὸ νοῦ μου, κι' ὁ Γαροφόλης θὰ μ' ἐστῆλῃ στὸ Νοσοκομεῖο!» Τὸ καλὸ εἶναι πού δὲν ἀρρώστησα ἀρκετὰ ὥστε ἀρρωστήσῃ ὁ Γαροφόλης; ἔτσι, με κράτησε. Περίεργο πρᾶγμα νανέχουμε τόσο καλὸς ὁ δυστυχισμένος! Τὸ καλὸ πάλι εἶναι πού ὁ Γαροφόλης δὲν ἄφισε τὴν ἡμέρα νὰ με ξυλοφορτώνῃ, καὶ μένα πὺς καὶ τοὺς ἄλλους. Νά, ἐδῶ κι' ὁ πιδ μέρες, μοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ κλαστικὴ στὸ κεφάλι. Ἐ, αὐτὴ τὴ φορὰ μὴ φαίνεται πὺς ἡ δουλειά μου ἔγινε!

Τὸ κεφάλι μου εἶναι πριμένο. Βλέπεις ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο πρισκάκι; Χθὲς ἔλεγε πὺς ἴσως εἶναι ἀπὸ τὴν πεῖνα. Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ καθαυτὸ ἀπὸ τὴν πεῖνα, μὰ ἀπὸ τὸν τρόπο πού τῶσχημα, ἐλπίζω πὺς εἶναι κάτι σοβαρό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς πονῶ ὑπερβολικά. Ἐσθάνουμαι κάτι σουβιλιές, κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, χειρότερες ἀπὸ πονόλαιμο. Καὶ τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ καὶ κυγίζει ἐκατὸ λίτρες. Ἐχω ζαλάδες, βουή, καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνον, βογγῶ καὶ φωνάζω. Γι' αὐτό, μοῦ αἰσθάνεται, σὲ δυο-τρὲς ἡμέρες θ' ἀποφασίσῃ νὰ με ἐστῆλῃ στὸ Νοσοκομεῖο.

Παῖδι πού φωνάζει, βλέπεις, τὴ νύχτα, σὺν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἄ, τί ἀσχημά νὰ μοῦ δώσῃ τέτοια μπατσουριά! Ἐλα, πὲς μου τὴν ἀλήθεια... δὲν εἶμαι πολὺ χλωμός;

Μιλοῦντας ἔτσι, ἤλθε καὶ στάθηκε ἀπὸ πρὸς μου καὶ με κοίταξε κατὰμπατα. Ὅρα πιδ δὲν εἶχα τοὺς ἴδιους λόγους καὶ τῶσχημα· κι' ὅμως δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τί τρομερὴ ἐντύπωση μοῦ ἔκαναν τὰ μαλλὰ του φλογερὰ ἀπὸ τὰ βαρύνοντά του μάγουλα καὶ τὰ ξέθωρά του.

— Νξί, τοῦ εἶπα, μοῦ φαίνεται ἀρρωστικός γιὰ νὰ μὴς σὲ Νοσοκομεῖο.

— Δίξαι σοι ὁ Θεός!

Καὶ με τὸ πιδι του πού σέρνονταν,

δοκίμασε νὰ μοῦ κάμῃ μιὰ ρεδερέντσα. «Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει. — Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει; Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ. [Ἐπεται συνέχεια]

δοκίμασε νὰ μοῦ κάμῃ μιὰ ρεδερέντσα. «Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐπειτα, βιαστικὰ, πῆγε στὸ τραπέζι: κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζει.

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίσῃ τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῇ τίποτα ἔτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὺς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω καὶ ἄλλες μπασουινιές. Αὐτὲς θὰ πῇ γαῖαναν χαμένες. Καὶ θὰ μοῦ φαίνονται πιδ σκληρὲς ἀπὸ κείνες πού ἔτρωγα ἄλλη φορὰ. Δὲν ἔχουνε δικίον, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού λένε πὺς δλα κανεὶς τὰ συνειθίζει;

Ἐτσι, ὅταν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος. — Παντοῦ, πού; — Νά, στὰ σπῖτια αὐτῶν πού ἔχουν παιδιὰ. — Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἄλλου· μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς. — Μὰ πού; — Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἄλλου θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

γλήγορα, δὸς μου τὸ γάλα καὶ πεινώ! Ἡ γρηὴ ἔτρεφε ὅσο γρηγορότερα μποροῦσε καὶ σὲ λίγο τοῦ ἔφερε μιὰ κούπα γεμάτη γάλα καί, κρατώντας τὴν με τὰ δυὸ τῆς χερί, τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Καλὰ, μὰ ἀπὸ πού θὰ πιάσω γὼ τὴν κούπα; γιατί' νὰ μὴν ἔχῃ χερσοῦλι;

— Ἀλήθεια, ἄρχοντά μου, δίκιο ἔχεις, συχώρεσέ με! εἶμαι τόσο φτωχὸς!..

Ἀπῆλθε τὴν κούπα κατὰ γῆς—μήτε τραπέζι δὲ βρίσκονταν γύρω—κι' ὁ περὶ φανος ἄρχοντας ἀναγκάστηκε νὰ κάμει ποικιλία γιὰ νὰ πάρῃ νὰ πῇ γάλα.

Τὸ ἄλλο πρωί, φεύγοντας, τῆς ἔδωκε ἓνα χρυσὸ νόμισμα γιὰ τὴ φιλοξενία καί, μισο-δυσχερῆς, μισο-εὐχαριστημένος, τῆς εἶπε:

— Ἀπ' αὐτὰ πού σοῦ δίνω, κράτησε λίγα ν' ἀγοράσῃς μιὰ κούπα μ' ἓνα χερράκι, νὰ μπορῶ νὰ τὴν πιάνω χωρὶς νὰ σκύβω.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἀκούστηκαν τὰ κέρατα τῶν συντρόφων του πού τὸν ζητοῦσαν, τὴν ἀποχαίρετῃ καὶ κατῶρθωσε νὰ βρῇ τὸ δρόμο του. Σημάδεψε ὅμως καλὰ τὸ μέρος πού

— Έχεις δίκιο, ἄρχοντά μου, ἔχεις δίκιο! μὰ τί νὰ κάνω ἢ κακομοίρα πού παραγέρασα καὶ μοῦρχειται βαρειά;

— Καὶ πῶς θὰ τὴν πιάσω ἐγώ; Ἀλλή μιὰ φορά, βάλ' τὴν κάτω, εἶπε ὁ περὶ φανος ἄρχοντας, νὰ σκύψω ἄλλὰ πι- στεύω νὰ εἶναι ἡ τελευταία! νὰ, πάρε περισσότερα χρήματα. Ὁ ἄρχοντας τὴν παραγγείλησε μιὰ κούπα μὲ τρεῖς αὐτιά, καὶ δὲ βρίσκονται ἔτσι εὐκόλα τέτοιου εἶδους κούπες!

Κι' ἡ γριούλα ἀκολούθησε πιστὰ τὴ διαταγή. Μὰ ὅταν τὸν ἄλλο χρόνο τὴν ἐπισκέφτηκε ὁ ἄρχοντας, ἐκεῖνη ἦταν ἀκόμα πὶς ἀδυνατισμένη, σχεδὸν τυφλή, κι' ἡ καλύβα πὶς ρημαγμένη. Ὁ ἄρχοντας περίεργος, κοιτοῦσε νὰ δῇ πῶς θὰ τοῦ δώσῃ τὸ γάλα. Κατὰρ! Ἡ γριά κρατοῦσε τὴν κούπα ἀπὸ τὰ δύο χέρια, μὰ τὸ τρίτο ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ στῆθος τῆς!

— Πάλι ἡ ἴδια ἱστορία, φώναξε θυμωμένος ὁ ἄρχοντας! Βάλ' τὴν πάλι κάτω καὶ τὴν ἄλλη φορά θέλω νὰ χῆς κούπα μὲ τέσσερα χέρια.

Μὰ στὸ ξαναγύρισμά του, ὑπερ' ἀπὸ δύο μῆνες, δὲν βγῆκε ἡ καλὴ γριούλα νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Σκοτάδι βασιλεύει στὴν καλύβα. Προχώρησε μέσα ὅταν εἶδε—ἀλλοίμονο!—τὴν καλὴ γριούλα νεκρὴ, παγωμένη, σφίγγοντας στ' ἄσκαρκα χέρια τῆς μιὰ κούπα μὲ τέσσερα χέρια! Ἡ κακομοίρα εἶχε πεθάνει προσ- μένοντας τον...

Λοιπὸν, γιὰ νὰ πιῇ γάλα ὁ ἄρχοντας, ἀναγκάστηκε νὰ γονατίσῃ ὁ ἴδιος καὶ ν' ἀρμύξει τὴν ἀγέλαδα.

Σκεπτόμενος ὅμως τὴν ἱστορία αὐ- τῶν τῶν πέντε δοχείων, πού καθένα εἶ- χε κι' ἓνα χέρι παραπάνω, βρῆκε ἓνα μεγάλο νόμο τῆς ζωῆς:

«Σίγουρα, μοῦρμουρίσε, δίκαιος ὁ Θεός, θέλει κάθε ἄνθρωπος νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ βρῖσκη αὐτὸ πού τοῦ χρειάζεται στὸν κόσμον». Κι' ἀπὸ τότε τὸν ἐδλεπν συ- χνότερα νὰ σκύβῃ πρὸς τὴ γῆ... (Παράφρασις) **ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ**

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΡΗΝΟΥΛΑΣ

— Ἀν σᾶς ρωτοῦσα, σὰν τί σπουδαῖο μπορεῖ νὰ κάνῃ ἓνα κοριτσάκι; δύο χρο- νῶν, βέβαια ὅλοι θάπορεύατε:

— Δύο χρονῶν κοριτσάκι; μὰ τίποτα! Μὴ θέλεις νὰ πῆς δώδεκα; Γιατί δώ- δεκα χρονῶν κορίτσι, μάλιστα! Μπο- ρεῖ νὰ κάνῃ πολλά πράγματα. Μπο- ρεῖ ἄξαφνα νὰ ἴναι πρώτη στὸ σχολεῖο, μπορεῖ νὰ βραβεύηκε σὲ διαγωνισμό, μπορεῖ νὰ στεφίθηκε κάποτε τὸ γλυκό- της γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σὲ κάποιον φτωχό- παιδο, ἢ μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ἴναι περὶ- φημὴ νοικοκυρούλα καὶ χίλια δὺ ἄλλα.

— Καλὰ αὐτά, μὰ γὼ δὲν ἔσφαλα. Γιὰ δύο χρονῶν κορίτσι σᾶς ρωτῶ.

— Δυό! Ἐπιμένεις; Μὰ τί ἄλλο ἀπὸ νὰ μπουτουλίξῃ, νὰ γυρεῖ ἄγκα- λιά, νὰ δέχεται φιλιὰ καὶ χάδια καὶ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ λήγῃ κανένα λογάκι;

— Κι' ὅμως ἡ Ρηνούλα, πού ἀκόμη δὲν ἔχει στρογγυλὰ τὰ δύο τῆς χρονάκια, μπόρεσε κατὰ τόσο σπουδαῖο, πού δύσ- κολα θὰ τὸ κατάρθωνε καὶ μεγάλος.

— Σὰν τί;

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί ποτὲ δὲ θὰ τὸ βρίσκατε μόνοι σας. Ἡ Ρηνούλα μπό- ρεσε νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη χαρὰ ἔς ἓνα φτωχὸ κοριτσάκι ὁκτὼ χρονῶν καὶ κα- τάφερε προσωρινὰ νὰ τὸ κάμῃ εὐτυχι- σμένο.

— Τέτοιο θαῦμα! ἀλήθεια;...

— Ναί, σᾶς τὸ βεβαιῶνω, γιατί τὸ εἶδα. Ἀς τὸ διηγηθῶ λοιπὸν.

Ἡ μαμμὰ καὶ ἡ θεία τῆς Ρη- νούλας, ἔτοιμες πιά νὰ φύγουν, φίλουσαν ὁλόθερμα τὰ παιδάκια τῆς κυρίας πού τις φιλοξενούσε καὶ τοὺς χάριζαν διά- φορα μικροπραγματάκια. Αὐτὴ τῇ σκη- νῇ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ζήλειες πίκρα ἡ φτωχὴ Σταμάτα καὶ τὰ ματάκια τῆς βούρκωναν στὴ σκέψη, πῶς αὐτὴ κανέ- νας ποτὲ δὲν τὴ φιλοῦσε, οὔτε τῆς χά- ριζε τίποτα μὲ τρόπο πού νὰ μὴν ἐμοιαζε ἐλεημοσύνη.

Μὰ ἦλθε κι' ἡ σειρά τῆς Ρηνούλας νὰ χαιρετήσῃ. Ἀρχισε ἀπὸ τις με- γάλες, ὅπως τὴν ὠδήγησε ἡ μαμμὰ τῆς, κι' ὑπερὰ προχώρησε στὰ παιδιά. Ἀπὸ φίλησε πιά καὶ τοῦ τελευταίου παιδιοῦ τὸ χεράκι καὶ τοῦ πε: «Καλη- μέρα», τῆς λένε: «Πάμε τώρα». Ἡ Ρηνούλα κοίταξε μιὰ στιγμὴ τὴ μαμμὰ τῆς σὰ νὰ ξαφνιάστηκε: Πῶς τῆς ἔλε- γαν νὰ πᾶνε, ἀπὸ δὲν εἶχε τελειώσει; Κι' ὑπερὰ γύρισε τὰ βηματάκια τῆς πρὸς τὴ γωνίτσα πού καθότανε ζαρω- μένη ἡ Σταμάτα.

Ὅλοι ἀπόρησαν. Τί νᾶθελε τὸ παι- δι; μήπως νερό, μήπως κ ο κ ὀ;

Μὰ ὡ; πού νὰ τὸ βροῦν, ἡ Ρηνούλα ἐπλησίασε τὴ Σταμάτα, τῆς εἶπε κι' αὐ- τῆς κα λ η μ έ λ α κι' ὑπερὰ τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ ἔφερε στὸ τριανταφυλλέ- νιό τῆς στοματάκι.

Φυσικά, ἓνα ἀγγελούδι δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ ἐξαίρεση στὰ πλάσματα πού δὲν κάνει κι' ὁ Θεός!

Ὡ, ὅποιος δὲν εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐκεῖνο τὸ κοκκίνισμα τῆς εὐδαιμονίας πού ἔβγαψε τὰ ὠχρὰ μαγουλάκια τῆς Σταμάτας, δὲν εἶδε τίποτα! Μὰ φαν- τάζεσθε τί εἶναι γιὰ ἓνα παιδί μὲ κου- ρέλια νὰ φιληθῇ ἀπὸ πλάσμα πού φορεῖ χρυσάφια καὶ μεταξωτά;

Ἡ μουνά κεί μπορστὰ στὴ μεγάλη πρά- ξη τῆς Ρηνούλας. Καὶ μ' ἐνθουσιασμό τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τῆς εὐχῆθηκα ὁλόψυχα, ὅτι σήμερα ἔκαμε ἀσυνείδητα, νὰ τὸ κάνῃ ἀργότερα καὶ μ' ἐπίγνωση.

E. A.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

A'. (Συνέχεια)

— Βέβαια! ἐπιδοκίμασε ὁ Ραντί-Γκρί. Ἐμεῖς ντὲ τέλει ἀρπάξει σένα κανένα συνάχι. Κοιμάσαι ἤσυχα σένα, καὶ μεῖς τρῶμε κλέφτη ἂν πατήσῃ πόντι του ντὸ μέσα!

Κι' ὁ Ἀράνης γέλασε, ἀνοίγωντας ἓνα στόμα μεγάλο σὰν φουρνος.

Ὁ Κάσσανδρος εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ. Κι' ἀπομακρύνθηκε ἤσυχα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑποψία πῶς εἶχε μπάσει λύκους στὴ στάνη.

B'

Ἡ περιουσία τοῦ Πιερρότου

Ἀμα γύρισε ἔς τὴν κάμαρά του, ὁ γέρο-Κάσσανδρος ἔτριψε τὰ χέρια μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εἶπε μέσα του:

«Χρυσὴ δουλειὰ ἔκαμα ἐγὼ σήμερα! Ἐνας πρίγκηπος κι' ἓνας μαρκέζος!.. Γιὰ φαντάσου! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ κολυμποῦν ἔς τὸ χρυσάρι... Ἐπειτα τιμὴ γιὰ τὸ σπῆτι μου... Ὡ, μεγάλη τιμὴ νὰ ἔχῃ κανεὶς τέτοιους νοικάρηδες! Πρέπει νὰ τοὺς συστήσω ἔς τὴν Κολομπίνα».

Πῆρε τὸ μαστοῦνι του καὶ κτύπησε δὺο-τρεῖς φορές τὸ πάτωμα.

Ἀμέσως σχεδὸν ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ μῆλκε μέσα ἓνα ὠραῖο κορίτσι.

Ἦταν ἡ Κολομπίνα, ἡ κόρη το- σπιτονοικοῦρη Κάσσανδρου. Πολὺ χαρι- τωμένο, ἀλήθεια, κορίτσι. Τὰ ξανθὰ τῆς σγουρόμαλλα τὰ εἶχε σκεπασμένα μ' ἓνα ἄσπρο σκουφάκι στολισμένο μὲ κόκκινα ριογκάκια· τὸ φόρεμά τῆς ἦταν ἀπὸ γα- λάζια μουσελίνα, ὅλο λουλουδάκια, κον- τὸ καὶ φουσκωτό. Καὶ στὸ γυμνὸ τῆς λαιμὸ εἶχε ἓνα μαῦρο βελουδάκι. Σύνολο πολὺ κομψὸ καὶ λιγάκι τσαχπίνικο.

Ἐπροχώρησε μὲ μιὰ ὑπόκλιση, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ ρεβερέντες ἔδιναν κι' ἔ- παρναν, —καὶ ρώτησε:

— Τί μὲ θέλετε, πατέρα μου;

— Πρῶτα-πρῶτα, ἄρχισε ὁ γέρος, ρουφῶντας μιὰ πρέζα ταμπάκο, νὰ σοὺ ἀναγγείλω ὅτι ἔχουμε δὺο καινούργιους νοικάρηδες.

— Τὸ ξέρω, πατέρα μου· τοὺς εἶδα πρὸ ὀλίγου μαζί σας ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου.

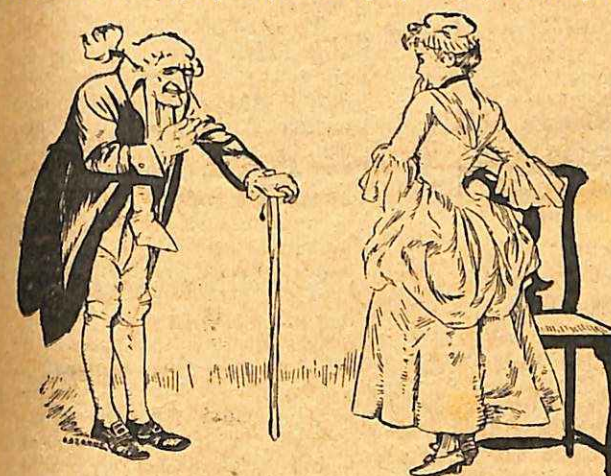
— Ἀ, τὴν κατεργαρούλα, τὴν περι- εργη! φώναξε γελῶντας ὁ Κάσσανδρος. Λοιπὸν, λοιπὸν, πῶς σοὺ φάνηκαν; Πές μου ἐλεύθερα.

— Σᾶς παρακαλῶ, πατέρα, νὰ μοῦ συγχωρήσετε τὴν εἰλικρίνεια. Μοῦ φά- νηκαν γελοῖα ντυμένοι καὶ προπάντων στὴ θέση τοὺς.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα, ἀπο- κρίθηκε ὁ Κάσσανδρος. Ἐγὼ σὲ ρώτη- σα τί ἰδέα ἔχεις γιὰ τοὺς καινούργιους νοικάρηδες κι' ὅχι ἂν σοὺ ἀρέσουν τὰ μούτρα τοὺς.

— Μὰ τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;.. Μή- πως τοὺς γνωρίζω; μήπως μίλησα μαζί- τους;... Ἀν κρίνω ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν- τους, ἀπὸ τὴ φορεσιὰ τοὺς, μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι φτωχοὶ σαλτιμπάγκοι πού ἤρ- θαν νὰ βροῦν δουλειὰ στὸ Παρίσι.

— Σαλτιμπάγκοι;! φώναξε μὲ ἀ- γανάκτηση ὁ Κάσσανδρος, σηκώνοντας τὰ χέρια στὸν οὐρανόν. Μάθε, κόρη μου, πῶς τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ!.. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, πού τόσο ἀσυλλό- γιστα τοὺς ὀνομάζεις σαλτιμπάγκους, εἶ- ναι ἀπὸ πολὺ μεγάλες καὶ δοξασμένες

— Σιωπή, ἀνότη!.. (Σελ. 213, στ. α')

οικογένειες. Στὶς φλέβες τοὺς ρέει τὸ ἀ- ριστοκρατικώτερο γαλᾶζιο αἷμα...

— Καὶ στίς φλέβες τοῦ Ἀράνη; μοῦρμουρίσε ἡ Κολομπίνα.

— Σιωπή! Μὴ μὲ διακόπτεις, μόνο ἄκουγε: Ὁ ἓνας εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ὀνομάζεται μαρκήσιος Ἀρλεκίνος· ἦρθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ στὴν Πολιτικὴ· ὁ ἄλλος εἶναι ὁ μαῦρος πρίγκηπος Ἀβδουλλάχ-Ραντί-Γκρί· αὐ- τὸν τὸν ἔστειλε ἐδῶ ἡ οἰκογένειά του γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν πολιτισμὸ μας.

— Μὲ συγχωρήτε, πατέρα μου, ὅλλα ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ μαρκήσιοι ταξιδεύουν μὲ καλύτερα ρού- χα καὶ μὲ περισσότερα μαγαζάκια. Ἐ- πειτὰ ἔχουν καὶ κάποια ἀκολουθία.

— Σιωπή, ἀνότη! φλύαρη!.. Τί ἀκολουθία θέλεις νὰ ἔχουν ἄνθρωποι πού ταξιδεύουν ἰνκὸ γνιτο;... Ἐρεῖς; ἐπὶ τί θὰ πῇ ἰνκὸ γνιτο; ἔρεῖς;

— Ὁχι, δυστυχῶς, πατέρα μου.

— Ἐοῖπὸν μάθε το· λένε γιὰ τὰ με- γάλὰ πρόσωπα πῶς ταξιδεύουν ἰν- κὸ γνιτο, ὅταν, πηγαίνοντας σὲ ξέ- νον τόπο, δὲν θέλουν νὰ γνωρισθοῦν καὶ νὰ λάβουν τίς τιμὲς πού ταιριάζουν στὴ θέση τοὺς.

— Ἰτω, ἀποκρίθηκε ἡ Κολομπίνα· ἐγὼ ὅμως, τί νὰ σᾶς πῶ, πατέρα, ἂν ἤμουν πρίγκηπέσσα ἢ μαρκητιά καὶ τα- ξίδευα, θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ δίνουν τίς συνειθισμένες τιμὲς.

— Φθάνει! ἀρκετὰ εἶπαμε γι' αὐτὸ

τὸ ζήτημα! Ἐπύ, παιδί μου, εἶσαι τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας καὶ ποτὲ ἐγώ, σὲ συζητῇ μαζί σου, δὲν θάχω τὴν τε- λευταία λέξη. Ὁ, τι κι' ἂν εἶναι ὅμως, ὅ, τι κι' ἂν φρονεῖς γιὰ τοὺς καινούργιους μου νοικάρηδες, ἀπαιτῶ νὰ τοὺς ἔρε- σαι μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸ πού τοὺς ἀξίζει. Ἀμὰ τοὺς συναντᾷς, μὴν παραλείπης ποτὲ νὰ τοὺς κάνῃς τὴν ταπεινότερη, τὴ βαθύτερή σου ὑπόκληση, καὶ ὅταν σοὺ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ σοὺ ἀπευθύνουν τὸ λόγον, νὰ τοὺς ἀποκρίνῃς ταπεινὰ καὶ νὰ τοὺς ὀνομάζῃς ἐ κ λ α μ π ρ ο τ ᾶ τ ο υ ς.

— Ὁ, σᾶς ὑπακούσω, πα- τέρα μου.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα θὰ κατεβῶ ἔς τὸν κήπο νὰ μετρή- σω τὰ χλαδιά μου, γιατί μοῦ φάνηκε πρὸ ὀλίγου πῶς λείπει ἓνα ἔς τὸν τρίτο κλώνο τοῦ τέταρτου δένδρου τῆς δεύτερης μεσιανῆς δενδροστοιχίας:

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, κα- τέβηκε βλαστημῶντας τοὺς φανταστικούς του κλέρτες καὶ σὲ λίγο χάθηκε μέσα ἔς τὰ δένδρα τοῦ κήπου.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Ἐ- πεῖτα ἀνοῖξε ἡ πόρτα τοῦ κή- που καὶ μῆλκε ἓνας νέος τρα- γουδῶντας τὸ περίφημο τραγούδι:

Μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, φίλτατέ μου Ἀλέξη, δάνεισέ μου μιὰ πέννα, γιὰ νὰ γράψω μιὰ λέξη.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε τόσο ἄσπρο, χλωμὸ τὸ πρόσωπο, πού θάλεγε πῶς τώρα δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο· ἀλλὰ τὰ μά- τια του, τὰ ὁλόμαυρα κι' ὠραῖα, ἦταν

ζωηρά κι' ἐξυπνά· τὰ χεῖ- λη του, γελαστά καὶ κα- τακόκκινα, ἐμοιαζαν σὰν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἦταν ντυ- μένος κάτασπρα ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, σὰν ὑπηρετῆς ζαχαροπλαστείου ἢ ἀλευράδικου. Μὰ δὲν ἦταν οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἦταν ἀπλούστατα ὁ νέος Πιερρότος, ὁ ὁμο- γάλακτος ἀδελφὸς τῆς Κο- λομπίνας, ὅπως εἶπε κι' ὁ Κάσσανδρος, μιλώντας γι' αὐτὸν στοὺς νοικάρηδες του. Πέρασε γρήγορα τὸν κήπο καὶ μῆλκε στὸ διά-δρομο τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ

ἦταν ὁ νέος Πιερρότος. (Σελ. 213)

κι καὶ κουδουνίζοντας ἔς τὸ χέρι του τὸ πολύτιμο πουγγί.

Ἦταν τότε εὐχαριστημένος ὁ καλὸς νέος, ὥστε δὲν παρατήρησε ὅτι, καθὼς περνοῦσε, μιὰ πόρτα ἀνοῖξε κι' ἓνα πρό-σωπο μαῦρο σὰν τὴν πίτσα πρόβχλε, γιὰ νὰ παραμονεύῃ καὶ τὰ παραμικρότερα του κινήματα...

Ὁ Πιερρότος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ ὁλοστρόγγυλο πουγγί καὶ

τὸ κουδούνισε στ' αὐτιά τῆς Κολομπί- νας λέγοντας:

— Ἀν τὸ βρῆς, τί εἶναι δῶ-μέσα; — Χρήματα βέβαια, εἶπε ἡ Κολομ- πίνα.

— Χρήματα μόνο; Ὁχι, ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ εὐτυχία μας!.. Νά, πρὸ ὀλί- γου πῆρα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο, σὲ ὠραία χρυσὰ νομίσματα, τὴ μικρὴ κλη- ρονομία τῶν γονέων μου, πού μοῦ τὴν διαφιλονεικῶσε ἓνας κακὸς θεῖος. Ὁ δι- καστὴς ὅμως μοῦρριξε δίκιο κι' ὁ θεῖος μου τὴν ἔπαθε. Τώρα τραβάει τὰ γέ- νειά του.

— Ἀς τὰ τραβά, εἶπε γελῶντας ἡ Κολομπίνα.

— Ναί, ἐξακολούθησε ὁ Πιερρότος, ἄς τὰ τραβά ὡς τὴ Δευτέρα Παρουσία. Τί θὰ κάμῃ ὅμως ὁ πατέρας σου τώρα πού ἔχω κι' ἐγὼ περιουσία; Δὲν θὰ μπο- ρῆσῃ βέβαια νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τὸ χέρι σου, μὲ τὴν πρόταση πῶς εἶμαι φτωχός, ἔ;

— Μὰ βεβαίωτα! Ὡ, τί μεγάλη εὐτυχία, Πιερρότε!... Καὶ πότε-θὰ κά- μης τὴν πρότασή σου; Μὴν ἀργήσῃς, σὲ παρακαλῶ!

Δὲν ὠρρήγῃ καθόλου, ἀγαπητὴ μου Κολομπίνα. Νὰ σοὺ πῶ, αὔριο ὁ πατέρας σου δὲν ἔχει τὴ γιορτὴ του; Λοιπὸν θὰ ῥθῶ τὸ βράδυ, ὅπως κάθε χρόνο, νὰ τοῦ προσφέρω ἓνα μπουκέτο τριαντάφυλλα καὶ, μὲ τὴν εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὰ σχέδιά μας. Πῶς σοὺ φαίνεται;

— Θαυμάσια! σὲ συμβουλευῶ ὅμως νὰ μὴν ξεχάσῃς νὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τὸ πουγγί... Ἐρεῖς τὸν πατέρα μου... μόνο αὐτὸ θὰ τὸν κάνῃ νὰ τ' ἀποφασίσῃ.

— Ἦσυχασε καὶ δὲν θὰ ξεχάσω τίποτα. Κα- ληνύχτα, Κολομπίνα!

— Καληνύχτα, Πιερ- ρότε, κι' αὔριο μὲ τὸ καλὸ! Καὶ τὰ δύο παιδιά χω- ρίστηκαν μὲ τὴ καρδιά γεμάτη ἐλπίδα.

Ἡ Κολομπίνα ξανάρ- χισε τὴν ἐργασία τῆς, ξε- χνώντας, ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς, νὰ ἀναγγείλῃ ἔς τὸ σῖλο τῆς πῶς εἶχαν ἔλθει δὺο καινούργιοι νοικάρη- δες· κι' ὁ Πιερρότος ἀνε- βῆκε ἴδια ἔς τὴν κάμαρά του, σιγοτραγουδώντας τὸ ἀγαπημένο του τραγούδι:

κι καὶ κουδουνίζοντας ἔς τὸ χέρι του τὸ πολύτιμο πουγγί.

Ἦταν τότε εὐχαριστημένος ὁ καλὸς νέος, ὥστε δὲν παρατήρησε ὅτι, καθὼς περνοῦσε, μιὰ πόρτα ἀνοῖξε κι' ἓνα πρό-σωπο μαῦρο σὰν τὴν πίτσα πρόβχλε, γιὰ νὰ παραμονεύῃ καὶ τὰ παραμικρότερα του κινήματα...

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKIANIS

τ. Πηλίου.—ή Ξενιτεμένη 'Ελληνοπούλα με Πανελ. 'Ελπίδα, Χύνι τ. 'Ιδης, 'Ανακτ. 'Ελευθ.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της : Καρνάτιδα (ἀπαντῶ) : ἕνα πάλι σου γράμμα, διὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξ. ὑπέχρυν μόνον ὅσα ἀναφέρονται : τὰς «Πετρίες τῶν 'Ηλίου» με τὰς τιμὰς των· μοσεῖς νὰ μοῦ παραγγείλῃς ὅσα θέλεις·) Χαίδεμα τ' 'Αγέρα (πταίει τὸ ταχυδρομεῖον σας·) **Παίδων τῶν Δασῶν** (μόνον ἀδεα ὑπάρχουν·) Κοροφατοπούλαν (μπορεῖς·) Μιχ. Ν. Χ. (στεῖλε ἑλληνικὰ γραμματόσημα·) Ζωηρὰν 'Ανθίδα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ κελὰ λόγια)· **Λεύθραν** (σύμφωνοι·) **Κοκλὲν** (πρέπει ἀπλοῦστα νὰ ἀναθέσσετε τὴν ὑπόθεσιν εἰς δικηγόρον·) **Θεομαϊκὸν** (ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη·) **Ισαγοδὲν τῆς Δευτεριάς** (τὸ διόρθωμα πολὺ ὠραῖο· στέλλει μοι τέτοια ὅταν βρῖσκες·) **Χιονισμένην Μαδάραν** (νὰ μὴ γράφῃς γρήγορα, ὥς νὰ συνεισίσθῃ τὸ χέρι σου νὰ γράφῃ καλλιγραφικὰ·) **Ἀστρον τῆς Ανατολῆς** (καὶ τὰ 1-23 ἐστάλησαν, συστημένα μάλιστ' αὐτὴν 7 Μαΐου·) **Βοσκοπούλαν** τοῦ Αἰμῦν, (φίλος μου τὸν Μπέμπην καὶ πᾶρε τοὺς ἀδελφούς· τὸμοι, γιὰτὶ δεμένοι δὲν ὑπάρχουν·) **Ἀδωνιν** (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν!)· **Ὠρὰν 'Ονειροπόλον** (ναί, καὶ ἀπὸ τὸ ἱσοῦσι μπορεῖς ν' ἀνταλλάξῃς· Μικρὰ Μυστικά·) **Ἀστέρα τῆς 'Ελευθερίας** (λάθος· ἀντὶ 30 ἐτυπώθη 10 Νοεμβρίου·) **Νικόλαον Γρ. Κ.** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) **Δοξαμένο Μορίχοβο** (ἐν ἀρκούν αὐτὰ, πρέπει νὰ εἶναι καὶ καλὸ· θὰ τὸ διαβάσω, καὶ ἂν μ' ἀρέσῃ θὰ τὸ δημοσιεύω χωρὶς ἄλλο·) **Τουροκομάχον 'Ελληνα** (τὰ ἔστειλα τὴν 16 'Απριλίου·) **Βεοβνιαν** (φωτογρ. ἐλήφθη·) **Βαροῦνιδα, 'Ιοργὴν Ψαροπούλαν, 'Αττορμωτον Δέοντα κτλ. κτλ.** **Γιῶταν, Γιῶκὸ Χαμόγελο** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Γέρω Ἀἰμον, Ξεπ. Ἀόρδον, Κασταρὴν Δεσποπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). **Τρελλὴν Μακεδονοπούλαν, 'Ιδεῶδη Χιον, Φτερωτὴν Βαρκούλαν, Τιμημένο Τουφέκι, 'Αστροφεγγιάν, Βοεροπούλαν, Αἰχμάλωτον 'Αηδόνα, Χατανίην, Μακεδὼνα Πρόσκοπον, Κοσμοκράτορα** (ἔστειλα). **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξω μετὰ τὴν 20ὴν Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.—'Εκαστος τόμος **δραχ. 3**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος **δραχ. 3,20** διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ **δρ. 3,50** διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—'Εκαστος τόμος ἀρραπτος **δρ. 10** καὶ ραμμένος **δρ. 11**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: **λεπτά 50** διὰ τὸ 'Εσωτερικόν καὶ **δρ. 1,50** διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἰ' Ἀρχὴ τοῦ νέου 182ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 'Ιουνίου—Αὐγούστου Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου. ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

359. Δεξιόγραφος

Ἔνα· υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἄνθη συνηνῶθη
Καὶ κράτος ἀρχαιοτάτον
Μ' αὐτὸ ἐφανερῶθη.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου

360. Μεταγραμματισμός

Εἶναι πόλις σὲ νησί
Καὶ πρωτεύουσα γνωστὴ.
Ἄν τὸ Ἰῶτα κἀνῆς Ὁ,
Ἔνα μέταλλο κοινὸ
Θὰ προβάλῃ στὸ λεπτὸ.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς

361. Αναγραμματισμός

Μιὰ μέρα πύχαν, φαίνεται,
τὰ ζῶα φασαρία
Κάποιο ἀπ' αὐτὰ ἀνακάτῃ
τὰ τέσσερα στοιχεῖα
Κι' ἐμίκρυνε, ἐμίκρυνε,
—μὰ ὄχι, δὲν ἐχάθη·
Στὴ ράχη ἄλλου ἀνέθηκε
κι' ἀπάνω κι' ἐστάθη.

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμογηλάκι

362. Δικτυωτὸν

1.—Στὸν Ἄδη βασανίζεται
ἀπ' τὰ παλὰ τὰ χρόνια.
2.—'Ἀστρο λαμπρὸ, αὐτόφωτο,
ὅπου θὰ λάμπῃ αἰώνια.
3.—Ἐπιθετον κατόπι του
αὐτόχρημα φρικτόν...
4.—'Ονομα, τέλος, γυναικὸς
καὶ δὲ ἐβροχόν.

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμογηλάκι

363. Κυβόλεξον

* * * = Χρονικὴ Διαίρεσις.
* * * = Μεγάλῃ θεά.
* * * = Ἐπίρρημα.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Προσκοπικὸν τ. Εὐξείνου

364.—368. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

οἷμα, τάσις, ὁρμός, βωμός, χοῖς.

Ἔστάλη ὑπὸ Μάνου Σ. Στεφανίδου

369. Κρυπτογραφικόν

12343567 = Αὐτοκράτωρ. τ. Ρώμης.

23765 = Ἐνδύμα.

3213 = Πόλις τ. Ἑλλάδος.

43567 = Θεὸς ἀρχαῖος.

54567 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

64567 = Ποτόν.

74167 = Δημητριακόν.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκαρδου

370. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μυθικόν Ἡρωα: ἡρεμία, σικρός, εὐρύς, δοῦλος, ταπεινός, ἀνόητος.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ξένου Νεανίου

371. Μικτόν

α α ο - ε - κ - σ - ν - δ

Ἔστάλη ὑπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνειροῦ

372. Γρίφος

Η Ν Τ

Ἔστάλη ὑπὸ τ. Κήρυκος τ. Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 12

146. Δανία (Δάν, ἱα.) — 147. Σέριφος-ἔριφος. — 148. Ἀρωμα-βεῶμα. — 149. Γλαυξ (γλαυξ) κἀλυσξ.

150. Μ — 151. 2X8: 4+3=7

Ψ Α Ρ = 0. — 152 — 156.

Μ Α Ρ Ι Α Τὴ ἀποβολὴ τοῦ

Δ Α Ρ Ι Σ Σ Α Η: Ρ α ν ο σ μ ε.

Π Α Υ Σ Α Ν Ι Α Σ ρ ο σ, Σ α μ ο σ,

— 157. ΡΟΔΟΣ, ΑΔΑΝΑ, ΦΟΛΟΣ (ΡΑ-Φαήλ, Ὀδωπόρος, ΑΔΑματία, ὈΝΟ-μα, ΣΑΣων.) — 158. Ἀπὸς χρόνος λα-τρὸς. — 159. Μ ἡ ἐπὶ θύμῃ τὰ λ λ ὁ-τ ρ ι α (Μὴ ἐπὶ θῇ μὴ τὰ-λο τρία.)

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθήναι

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,”

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαεξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.) — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον με δύο χρώματα. — Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1ον ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισιμπάδης, Β' Η κληρονομία τοῦ φίλου μου. — Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισιμπάδου, Κεφάλαια Α'—Ι', Σελ. 1—112.) — 2ον ΑΝΤΑΡΤΗΣ (Σημείωμα, Α' Ἔνα εἰδύλλιον στὴ Μπόχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, Γ' Ὁ γιὰτὸς Μαρνέρης καὶ τὸ «δράμα τῆς ζωῆς του», Δ' Κι' ὅπου ἀγαπᾷ μιὰ ξανθὴ, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ (Σελ. 203—223.) — 4ον Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Αἱ παραγγελφαὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—329]

Λεσβιοπούλα καὶ Δεσβιοπούλες, ἔξυπνηται ἀπ' τὸ λήθαργο. Βρίσκει μας... **ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ** ΚΟΣΜΟΘΡΑΥΜΑΖΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ [10'—330]

Καινούργια Δάρνη, δέξου καὶ ἀπὸ μᾶς· ἕνα μπουκέτο εὐχῆς γιὰ τὴ γιορτὴ σου.— **Νηρητὶς τοῦ Εὐρόπτον,** Ἀφελὴς Ξανθοῦλα, Μικρὰ Ἀριστοκράτις.

[10'—331]

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποία ἡ γλυκύτερά σας λέξις; Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Βραβεῖον τόμος Α' περὶ δού. Ἀπευθυντέον: Θεόδωρον Σακελ-λαρόπουλον, Ἰπποδαμείας 48, Πειραιᾶ **ΨΩΦΙΔΕΥΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ** [10'—332]

ἔχομαι Μ. Μυστικά ἀπὸ γνωστῆς τῆς φιλολογίας τῶν Ἑσκαμάνων. **ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ** [10'—333]

Εισερχομένη εἰς τὸν Διαπλαστικόν, χαίρετ' ὅλους. **ΑΙΘΕΡΙΑ** [10'—334]

Στωϊκὴ Φιλοσοφία, σὲ ἀνεκαλόβαμ' εἶσαι ὁ Σ. Δενδρινός.— **Μελαγχ. Σεληνολάτρεις, Τρυφερά Παρθένος, Τρελ. Βοσκοπούλα, Μαγεμ. Φλογέρα, Κερκυραϊκὸν Διαβόλακι.** [10'—335]

Ανεμοστρόβιλος ἡ Νεαρὴ Ντέτα-κιβί, εἶσαι ὁ Κ. Λιδανός, πρώην Ναυτοπαῖς τοῦ Ἀδέρωφ. Χαί! χαί! χαί! **Μελαγχ. Σεληνολάτρεις, Τρυφ. Παρθένος, Τρελ. Βοσκοπούλα, Μαγεμ. Φλογέρα, Κερκυρ. Διαβόλακι.** [10'—336]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΕΝΩΣΙΣ,” ΑΘΗΝΑΙ

Πρόγραμμα Μιτυλήνης: Πρόεδρος: Τασσᾶς, Ἀντιπρόεδρος: Μιχαλδπούλες, Γραμματεῖς: Ἰδομενεύς, Ζη-τοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται: Δραγκανίου: Μπουλουγουράς, Μισο-λογίου: Γεωργίου, Βόλου: Δελιχοῦ-ρας. — Γεωργίου Καχρμάνην, Ἐπικεύ-ρου, 8, Ἀθήναι. [10'—337]

Διαβολοκρίσιμος, ἔρχισαι νάντα-λαζωμεΜ. Μυστ. με τὸ νομά μας; **Τιμημ. Γαλανόλευκη, Ροδόχο. Βα-λέτια, Πεισματ. Κρητικιά, Μελαγχ. Κρητικοπούλα, Χιονισμ. Μαδάρα, Δευκορεῖτις Δάρνη, Βοεροπούλα, Ἀρχιζιζάνιον.** [10'—338]

Πῶς με φαντάζεστε στὸ ψευδὸν-νυμο **ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ;**

Ὅλ' ἀπορῆσθ' ἀραγε ἡ πέννα σας; Ἀντὶ εἶναι ἡ ἀπορία μου. Προθεσμία ἐνέμου σας μὴ γὰς. Στὶς καλύτερες θ' ἀπαντή-σω με κάρτα καὶ ὅα τις βραδύσω, δη-μοσιεύοντας τὰ ὄνόματά τους, στὴ δι-πλάσι με πολὺ σύντομη κρίση.

Γράφετε: Λορέντζον Μυριβίλιν, Ρ. Ρ. Ἀθήναι.

ΗΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ

[10'—339]

Λαριστοί, ἐμπρός! βρῆστε με. Λαρι-σαϊκή Λάσπη καὶ Σκόνη, ὅα με βρῆτε; Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς [10'—338]

Χρυσόθεμι, δὲν μάνεκαλὺς. Πα-τασι δέχομαι. **Μαργαρίτα**